

Arrest

nr. 88 414 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2012, tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die *loco* advocaat W. VANDEVOORDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 20 maart 2012 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken via het Eurodac-systeem blijkt dat verzoekers vingerafdrukken in Italië (Agrigento) werden genomen op 1 december 2008 en in Nederland (Ter Apel) op 23 oktober 2009.

Op 28 maart 2012 werd verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn asielaanvraag.

Op 30 maart 2012 werd aan de Italiaanse autoriteiten gevraagd om verzoeker terug te nemen in toepassing van artikel 16, § 1, c) van Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Pb.L. 25 februari 2003, afl. 50) (hierna: Dublin verordening).

Aangezien de Italiaanse overheden niet hebben geantwoord binnen de termijn van artikel 20 van de Dublin verordening, werd hen op 18 april 2012 op basis van een stilzwijgend akkoord ("tacit agreement") meegedeeld dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Op 18 april 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie t.a.v. verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Dit zijn de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 17.03.2012 is aangekomen in België. Drie dagen later, op 20.03.2012 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Eritrea te bezitten en geboren te zijn op 28.09.1985 in "Asmara".

Uit het Eurodacverslag van 20.03.2012 blijkt dat betrokkene in Italië en Nederland asiel heeft aangevraagd. Op 18.04.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 30.03.2012 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 28.03.2012 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene bleef ook na confrontatie met de resultaten uit het Eurodacverslag van 20.03.2012 bij zijn verklaring dat hij nooit eerder asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij van 1980 tot 1969 legaal in Nederland verbleef en dat hij de Nederlandse nationaliteit kon krijgen maar dat hij dit niet bevestigde en terugkeerde naar Eritrea. Betrokkene bleef eerst volhouden dat hij geen asiel gevraagd heeft in Italië en Nederland om vervolgens na confrontatie met de Eurodacresultaten alsnog toe te geven asiel te hebben aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat hij uit Eritrea vertrok in mei 2008 en te voet en met de kameel naar Soedan reisde. Daar zou hij twee weken verbleven hebben om vervolgens met de auto naar Libië te gaan. Daar zou hij zes à zeven dagen verbleven hebben om vervolgens per boot naar Italië te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij twaalf dagen op Lampedusa verbleven zou hebben en vervolgens naar Agrijont gebracht werd waar hij negen maanden zou zijn vastgehouden. Vervolgens zou hij naar Nederland gereisd zijn waar hij in juli 2009 zou zijn aangekomen en waar hij tot 10.08.2010 verbleven zou hebben alvorens door Nederland naar Italië te zijn overgebracht. In Italië zou hij ongeveer 19 maanden verbleven hebben waarvan zeven maanden in Trapani en zeven maanden, in Agrijont. Betrokkene verklaarde dat hij in Italië op straat verbleven zou hebben en uiteindelijk de trein naar België genomen zou hebben waar hij 17.03.2012 zou zijn aangekomen en op 20.03.2012 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 20.03.2012 waaruit blijkt dat er op basis van betrokkene's vingerafdrukken een asielaanvraag werd geregistreerd in Italië en Nederland en de verklaringen van betrokkene dat hij vanuit Nederland werd overgebracht naar Italië werd er voor betrokkene op 30.03.2012 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 18.04.2012 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art 20 §1c van de Dublin-II-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Dublin-II-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 30.03.2012 op basis van art. 16.1.e van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele

reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten, Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook golden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië buiten vage en oppervlakkige verklaringen echter geen concrete gegevens en bewijzen aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene weliswaar dat hij in Italië geen steun kreeg en dat hij er werd opgesloten en dat hij geen asiel aanvraagde in Italië (DVZ, vraag 21) maar met betrekking tot deze verklaringen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene de verklaring dat hij in Italië geen steun kreeg op geen enkele wijze aannemelijk maakt, laat staan dat hij concretiseert over welke steun hij het juist heeft, indien men het niet krijgen van steun aanhaalt als element om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië, dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag van de asielzoeker op zijn minst verwacht worden dat hij dergelijke elementen concretiseert of daarvan op zijn minst een begin van bewijs van aanbrengt in plaats van zich te beperken tot een vage verklaring als "geen steun krijgen in Italië" DVZ, vraag 21). Met betrekking tot de aangehaalde reden dat hij in Italië zou zijn opgesloten dient te worden opgemerkt dat indien betrokkene al zou zijn opgesloten, hij op geen enkele wijze aantoonde dat deze opsluiten een inbreuk zou zijn of uitgemaakt hebben op de geldende Europese richtlijnen en/of internationale geldende wetgeving. Het loutere feit dat men wordt opgesloten betekent immers niet automatisch een inbreuk op de geldende Europese en internationale wetgeving of een schending van art. 3 van het EVRM. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokken blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende Internationale regelgeving zou onderzoeken. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. De loutere verklaringen van betrokkene waarvan hij bovendien geen concrete bewijzen van aanbrengt volstaan op zich niet. Zeker niet gezien de vaststelling dat betrokkene in eerste instantie de Belgische autoriteiten tot meerdere keren toe heeft trachten te misleiden aangaande eerdere asielaanvragen in andere landen. Daarmee ondergraaft betrokkene op cruciale wijze de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar Eritrea of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Irak of het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan

worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS). "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in het beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratie dossier van betrokkene.

Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden dat hij geen familieleden in België heeft (DVZ, Vraag 16). Betrokkene verklaarde verder dat zijn vierentwintigjarige zoon [M.T.] in Nederland zou verblijven maar dat hij er geen contact meer mee heeft (DVZ, vraag 17). Met betrekking tot de aanwezigheid van zijn meerderjarige zoon in Nederland dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf meerderjarig en gehuwd is. Betrokkene maakt als dusdanig geen deel uit van de gezinsleden van zijn zoon zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art. 2.i van de Dublin-II-Verordening. Rekening houdende met de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7, art. 8 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens zijn Dublin-gehoor door de DVZ op 28.03.2012 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat er geen specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen maar dat hij niet terug kan naar zijn land of naar Italië of Nederland en dat hij in België asiel aanvraagt omdat hij Antwerpen al kende, de taal spreekt en hoorde dat het in België goed is voor vluchtelingen (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat daarmee alles in orde is (DVZ, vraag 20). Dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen wordt door hem dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3 § 2, art. 7 of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en, 16.1.e, art. 20 §1b en art.20 § 1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië."

2. Betreffende de ontvankelijkheid

Verzoeker werd op 5 juni 2012 overgedragen aan de Italiaanse overheden. Het belang dat verzoeker heeft tegen een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gaat niet verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en enige middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) waarover hij het volgende uiteenzet:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen overeenkomstig art. 3 EVRM.

Verzoeker is afkomstig uit Asmara te Eritrea en heeft bij indiening van zijn aanvraag tot asiel uitdrukkelijk verklaard dat zijn leven in gevaar is.

Verzoeker verzet zich tegen een gedwongen terugkeer naar Italië voor de behandeling van zijn asielaanvraag aldaar, gelet op de het gebrek aan een objectieve en eerlijke behandeling van de asielaanvraag en de mensonterende levensomstandigheden van asielzoekers in Italië.

Deze situatie blijft tot op de dag van vandaag voortduren en is een algemeen bekend gegeven zodat ook de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en het CGVS hiervan op de hoogte dienen te zijn.

Ter illustratie haalt verzoeker de volgende internetartikelen aan van mensenrechtenorganisaties waar de actuele situatie in Italië van asielzoekers gedetailleerd wordt beschreven:

"In Italy; most asylum seekers - but also recognized refugees - receive no guarantees to be sheltered, and often only survive thanks to aid organizations. Shelters are not sufficient, and while being put on long waiting lists, even vulnerable persons such as minors, traumatized persons, pregnant women or sick persons, are to sleep on the streets, in parks or empty houses

(bron: <http://www.humanrights.ch/en/Switzerland/Human-Rights-in-Internal-Affairs/Asylum/Implementation/idart7509-content.html>)

"Asylum-seekers and migrants continued to be denied their rights, particularly regarding access to a fair and satisfactory asylum procedure. The authorities failed to adequately protect them from racially motivated violence and, by making unsubstantiated links between migrants and crime, some politicians and government representatives fostered a climate of intolerance and xenophobia.

UNHCR, the UN refugee agency, and NGOs continued to express concern that the agreements between Italy, Libya and other countries to control migration flows were leading to hundreds of asylum-seekers, including many children, being denied access to procedures to claim international protection. Asylum applications in Italy continued to fall dramatically."

(bron: <http://www.amnestv.org/en/region/itaiv/report--2011>)

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk en ontegensprekelijk dat wanneer verzoeker zou worden teruggeleid, verzoeker ernstige redenen heeft om te twijfelen aan een objectieve en eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag, en hij tijdens deze procedure in mensonwaardige omstandigheden zal dienen te leven.

Hierdoor wordt art. 3 EVRM geschonden."

3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

De Raad verwijst naar vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een gevreesde behandeling een minimum niveau van hardheid moet bereiken vooraleer het valt onder de werkingssfeer van artikel 3 van het EVRM (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). Hoewel alle voornoemde behandelingen en bestraffingen in artikel 3 EVRM op gelijke voet zijn verboden, ligt het minimumniveau van hardheid dat t.a.v. foltering wordt

vereist hoger dan t.a.v. vernederende behandeling. Dit onderscheid vloeit voornamelijk voort uit een verschil in de intensiteit van het veroorzaakte leed. Om een behandeling als foltering te kwalificeren is daarbij het element van opzettelijkheid vereist (EHRM 28 juli 1999, nr. 25803/94, Selmouni v. Frankrijk, par. 97-100). Om een behandeling als onmenselijke of vernederende behandeling te kwalificeren kan opzettelijkheid een relevante factor zijn maar geen factor die op afdoende wijze een vaststelling van schending van artikel 3 van het EVRM uitsluit (vaste rechtspraak: EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau van hardheid is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, morele integriteit en menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Een slechte behandeling die het minimum niveau van hardheid bereikt, zoals vereist onder artikel 3 van het EVRM, kan worden toegebracht door opzettelijke daden van overheidsactoren en niet-overheidsactoren alsook het gevolg zijn van nalatigheid door overheidsactoren en niet-overheidsactoren (zie EHRM 27 mei 2008, nr. 26565, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 43; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 281).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Waar de verzoeker beweert dat hij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoeker

aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonde van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2. Verzoeker voert aan zich te verzetten tegen een gedwongen terugkeer naar Italië wegens het gebrek aan een objectieve en eerlijke behandeling van de asielaanvraag en de mensonterende leefomstandigheden aldaar. Verzoeker stelt dat dit een algemeen bekend gegeven is waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris op de hoogte dient te zijn en beperkt zich tot een illustratie aan de hand van internetartikelen van mensenrechtenorganisaties waar, volgens de verzoeker, de actuele situatie in Italië van asielzoekers gedetailleerd wordt beschreven. Verzoeker meent dat daaruit duidelijk en ontegensprekelijk blijkt dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan een objectieve en eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag, en dat hij tijdens deze procedure in mensonwaardige omstandigheden zal leven.

3.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zich echter beperkt tot het louter citeren van enkele zinnen uit internetartikelen, waarvan de datum of auteur niet steeds wordt vermeld. Dit kan ternauwernood als begin van bewijs gelden, aangezien uit deze enkele zinnen niet kan worden opgemaakt of deze internetartikelen effectief actueel en gedetailleerd zijn. Bij de beoordeling van de gegevens uit deze artikelen moet dan ook worden benadrukt dat het betreffende artikel in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkele partiële gedeeltes waarnaar de verzoeker verwijst hetzij uit citeert.

Zo stelt de Raad vast dat de eerste illustratie verwijst naar een rapport van de ‘*Swiss Observatory on the Asylum Law and Foreign National Act*’ (ODAE), echter gedateerd november 2009. Omwille van de achterhaalde waarde ervan, kan dit rapport niet worden weerhouden als een beschrijving van de “actuele” situatie in Italië van asielzoekers.

De tweede illustratie blijkt een uittreksel te zijn uit het jaarlijks rapport van Amnesty International, met name “*AI Annual Report 2011 – The state of the world’s human rights*” waarbij per regio een aantal landen worden besproken. Het betreft in die zin geen gespecialiseerd rapport over de specifieke situatie van asielzoekers in Italië.

3.4. Gezien de recente publicatiedatum en het specifieke onderwerp, hecht de Raad meer bewijswaarde aan volgende rapporten te weten OSAR, “*Asylum procedure and reception conditions in Italy*”, mei 2011 en NOAS, “*The Italian approach to asylum: Systems and core problems*”, april 2011. Dit zijn de rapporten waarop de verwerende partij zich steunt om te besluiten dat een overdracht van de verzoeker naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM teweegbrengt.

Uit deze rapporten, die door de verwerende partij worden geciteerd in de bestreden beslissing, blijkt dat de situatie voor vreemdelingen die in het kader van de Dublin verordening worden overgedragen aan de Italiaanse overheden niet volledig vergelijkbaar is met deze van veel andere asielzoekers in Italië. Met name stelt verwerende partij dat: “*Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers*

(NOAS). *“The Italian approach to asylum: System and core problems”, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, “Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”, Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in het beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat men geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratie dossier van betrokkene.”*

3.5. Bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet ook hier worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden. Het rapport NOAS maakt een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin-II-Verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt.

In het verslag van NOAS wordt uiteengezet dat asielzoekers die nadat zij een asielaanvraag indienen terugkeren naar Italië, toegang krijgen tot de asielprocedure en bijgestaan worden door een aantal organisaties die actief zijn op de luchthavens om zich in verbinding te stellen met de bevoegde dienst en om hen te ondersteunen bij het vinden van opvang.

Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen.

Diegenen die naar Italië terugkeren zonder er eerst een asielaanvraag te hebben gediend, zoals verzoeker *in casu* beweert, krijgen in de politiestations op de luchthavens de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties aangeduid door de overheden die in de nabijheid van het politiestation gevestigd zijn (p. 13-14).

Ook wordt in dit verslag toegelicht dat aangezien het aantal vreemdelingen dat in het raam van de Dublin-II-Verordening wordt overgedragen relatief beperkt is, er in regel opvangplaatsen voor hen gevonden kunnen worden in CARA-centra, onder meer in Rome en Malpensa waar er voor hen een aantal plaatsen gereserveerd zijn. Ook in de Fiumicino luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot er een plaats vrijkomt in het SPRAR systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. (p. 23).

3.6. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non*.

Waar verzoeker stelt dat er ernstige twijfels zijn omtrent een objectieve en eerlijke behandeling van zijn asielaanvraag in Italië en beweert dat hij in mensenonwaardige omstandigheden zal dienen te leven concludeert de Raad dat verzoeker dit alvast niet aantoonst door zijn loutere bewering en de enkele zinnen die hij citeert. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingezaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES